

РЕШЕНИЕ

№ 6051

гр. С., 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

при участието на секретаря МАРИЯ АТ. ДРАГАНОВА
като разгледа докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Гражданско дело № 20231110114905 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК, вр. чл. 422 ГПК.

Образувано е по искова молба на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ***** срещу С. Д. В., ЕГН *****, с която са предявени по реда на чл. 422 ГПК установителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответницата дължи на ищеца следните суми: сумата от 3073,65 лв., стойност на незаплатена топлинна енергия за периода м. 05.2019 г. – м. 04.2021 г. (съгласно молба – уточнение от 09.11.2023 г.) за топлоснабден имот в гр. С..... с абонатен № 32007, сумата от 51,66 лв., цена на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия за периода м. 02.2020 г. - м. 04.2021 г., ведно със законната лихва върху главниците от 09.12.2022 г. до окончателното им изплащане, сумата от 513,25 лв., мораторна лихва върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2020 г. - 15.11.2022 г. и сумата от 10,87 лв., мораторна лихва върху главницата за цена на услуга дялово разпределение за периода 31.03.2020 г. - 15.11.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 17.12.2022 г. по ч. гр. д. № 67376/2022 г. по описа на СРС, 161 състав.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответницата (като собственик на процесния топлоснабден имот) въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ обвързват потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период до имота на ответницата топлинна енергия, като купувачът не е престириал насрещно – не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение от „МХ Е.“ ООД, както и дължимата стойност на услуга дялово

разпределение. Счита, че ответницата е изпаднала в забава и дължи обезщетение за забава върху главниците в посочените по-горе размери, тъй като съгласно приложимите общи условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася. Моли за уважаване на исквете. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответницата, с който оспорва предявените искове като неоснователни. Оспорва да е собственик или ползвател на процесния имот, поради което счита, че не е обвързана от общите условия на ищеца, съответно не е в облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия. Оспорва, че вземането за цена на услуга дялово разпределение се дължи на ищеца. По отношение за лихвата за забава за дялово разпределение счита, че същата не е дължима, доколкото не е получавала покана от ищеца, както и че не дължи лихва за забава върху главницата за топлинна енергия, доколкото режимът на забавата е уреден противоречиво в общите условия на ищеца. Прави възражение за погасяване на част от вземанията по давност. Моли за отхвърляне на исквете и за присъждане на разноски.

Съдът, след като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заявление от 09.12.2022 г. „Т.С.“ ЕАД е сезирало съда с искане за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу С. Д. В. за следните суми: сумата от 3073,65 лв., стойност на незаплатена топлинна енергия за периода м. 05.2019 г. – м. 04.2021 г. за топлоснабден имот в гр. С..... с абонатен № 32007, сумата от 51,66 лв., цена на услугата дялово разпределение за периода м. 02.2020 г. - м. 04.2021 г., ведно със законната лихва върху главниците от 09.12.2022 г. до окончателното им изплащане, сумата от 513,25 лв., мораторна лихва върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2020 г. - 15.11.2022 г. и сумата от 10,87 лв., мораторна лихва върху главницата за цена на услуга дялово разпределение за периода 31.03.2020 г. - 15.11.2022 г. С разпореждане от 17.12.2022 г. съдът е издал исканата заповед за изпълнение като е присъдил общо сумата от 3125,31 лв., включваща главница за топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение на топлинна енергия и сумата от общо 524,12 лв. – мораторна лихва върху главниците, като в полза на заявителя е присъдена и сумата от 72,99 лв. - държавна такса и 50 лв. - юрисконсултско възнаграждение.

Заповедта е връчена на длъжника, който е подал възражение по чл. 414 ГПК в срок, като в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК заявителят е предявил искове за установяване на вземанията си по исков ред.

По делото е приет Нотариален акт за замяна на недвижими имоти № 80, том XXV, дело № 4130/1988 г., от който се установява, че на 12.09.1988 г. Д.М.В. и съпругата му Е.А. В. са прехвърлили на дъщеря си С. Д. В. процесния апартамент № 33, находящ се в гр. С., ул. „Х.“ № 16, вх. Б, ет. 7, състоящ се от две стаи, дневна-трапезария, кухня, баня и сервизни помещения, със застроена площ от 116,53 кв. м., заедно с избено помещение № 16 със

застроена площ от 10,35 кв. м. и таванско помещение № 1, със застроена площ от 12,39 кв. м., заедно с принадлежащите 2,869 % идеални части от сградата и толкова идеални части от правото на строеж върху мястото, върху което е построена сградата, както и гараж № 9, находящ се на първия етаж в сградата на ул. „Х.“ № 16, вх. А, със застроена площ от 15,31 кв. м., заедно с принадлежащите му 0,371 % идеални части от общите части на сградата и толкова идеални части от правото на строеж върху мястото, в замяна на което С. Д. В. е прехвърлила на родителите си Д.М.В. и Е.А. Велева свои собствени недвижими имоти, находящи се в сградата.

Представен и приет е протокол от проведено на 08.06.2002 г. Общо събрание на етажните собственици на адрес: гр. С., ул. „Х.“ № 16, вх. Б, на което е взето решение да се сключи договор със „С. и Е.“ - „МХ Е.“ ООД за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ и са избрани представители, които да сключат договор от името на етажната собственост.

По делото е приет Договор № 128-II от 19.06.2002 г., сключен между етажната собственост на адрес: гр. С., ул. „Х.“ № 16, вх. Б като възложител и „МХ Е.“ ООД, като герент на консорциум „С. и Е. - Б.“ като изпълнител за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия.

Приети са и договор от 29.05.2018 г. и договор № Д-0-74/09.06.2020 г., сключени между „Т.С.“ ЕАД – възложител и „МХ Е.“ ООД – изпълнител, при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл. 139в, ал. 2 ЗЕ. По силата на договора възложителят е възложил на изпълнителя, който е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. С., при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № 0У-024/10.08.2007 г., срещу насрещно задължение на възложителя да заплаща договореното възнаграждение

От страна на „Т.С.“ ЕАД са представени също съобщения към фактури, копия от фактури и извлечение от сметка за процесния период.

С оглед становището на ответната страна, че не оспорва количеството и стойността на доставената топлинна енергия, както и извършването на услуга дялово разпределение на топлинна енергия и нейния размер за исковия период, по делото не са назначавани експертизи.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

В предмета на делото са включени установителни искиове, предявени в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, срещу която е подадено възражение по чл. 414 ГПК. Целта на ищеца е да се установи със сила на пресъдено нещо спрямо другата страна съществуването на вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. В заповедта за

изпълнение изрично е посочено, че общо присъдените суми касаят и услугата за дялово разпределение на топлинна енергия и лихва върху нея, поради което съдът приема, че исквете, предявени по чл. 422 ГПК, са допустими за всички претендирани суми, които в исквата молба и в уточнението от 09.11.2023 г. на ищеца съответстват на присъдените от заповедния съд.

По предявените по реда на чл. 422 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на валидно облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия между него и ответницата въз основа на твърдяното право на собственост върху имота, по силата на което правоотношение е доставил топлинна енергия в твърдените количества до имота и за ответницата е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че през процесния период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършвана услугата за дялово разпределение на топлинна енергия и че е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение в претендирания размер в полза на ищеца.

По възражението за изтекла погасителна давност, в тежест на ответницата е да докаже изтичане на законоопределения давностен срок, а в тежест на ищеца е да докаже настъпването на обстоятелства, водещи до спиране и/или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 ЗЗД и чл. 116 ЗЗД.

По предявените по реда на чл. 422 ГПК искове с правно основание чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг и изпадането на ответницата в забава - уговорен падеж за плащане на цената на доставената топлинна енергия, респективно датата на публикуване на общите фактури, както и отправена и получена от ответницата покана за заплащане на таксата за дялово разпределение

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответницата е да докаже, че е погасила претендираните вземания.

По делото не е спорно, а се установява и от приетите доказателства, че през исковия период процесният имот е бил топлофициран и че сградата - етажна собственост, в която се намира, е била присъединена към топлопреносната мрежа.

Спорно е дали ответницата има качеството на клиент на топлинна енергия за процесния имот и абонатен номер през процесния период.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е определено в § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ (отм.), действал до 17.07.2012 г., а именно: физическо лице - собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си. Съгласно разпоредбата на чл. 153 ЗЕ – в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“. След отмяната на § 1, т. 42 ДР на ЗЕ и с влизане в сила

измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. се въвежда понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“.

Съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) „Битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ (редакция след 17.07.2012 г.) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 ЗЕ. Посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, са собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху имота.

Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, съответно - на носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо имота лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Сключването на договора с третото лице следва да се докаже с всички допустими по ГПК доказателствени средства, например с откриване на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество (ТР № 2/17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. по описа на ОСГК на ВКС).

В мотивите на тълкувателното решение е посочено също, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от ДКЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. С оглед на изложеното, собственикът или титуляр на вещно право на ползване в имот, под режим на етажна собственост, по презумпция на закона се смята потребител и на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия.

Настоящият състав на съда приема, че ищецът е изпълнил доказателствената си тежест да установи, че през процесния период ответницата е имала качеството клиент на топлинна енергия, доставяна до процесния имот.

Въз основа на приетия по делото Нотариален акт за замяна на недвижими имоти № 80, том XXV, дело № 4130/1988 г., от който се установява, че на 12.09.1988 г. Д.М.В. и Е.А.

В. са прехвърлили на дъщеря си С. Д. В. процесния апартамент № 33, находящ се в гр. С., ул. „Х.“ № 16, вх. Б, ет. 7, срещу замяна с други недвижими имоти, собственост на ответницата, съдът приема, че последната е собственик на процесния имот, включително през исковия период и като такава – потребител на доставената до същия топлинна енергия по аргумент на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ. В случая не се установява през процесния период правото на собственост да е било прехвърлено, да е било учредено вещно право на ползване на трето за спора лице или да е възникнало изрично договорно правоотношение по продажба на топлинна енергия между трето за спора лице и „Т.С.“ ЕАД, поради което именно ответницата има задължение да заплаща стойността на доставената от ищеца топлинна енергия в имота за исковия период и е пасивно материалноправно легитимирана да отговаря по предявените искове. В тази връзка е и приетият списък на етажните собственици към протокола от общото събрание от 08.06.2002 г., в който срещу апартамент № 33 и абонатен № 32007 фигурира подпис за ответницата, който не е оспорен по делото.

Нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители (клиенти) на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносното предприятие и потребителя (клиента), по силата на закона - чл. 150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, включително и относно приемането на Общите условия, в който смисъл е и съдебната практика - решение № 35/21.02.2014 г. по гр. д. № 3184/2013 г. по описа на ВКС, III г. о. При тази нормативна уредба съдът приема, че между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия, каквито са Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № 0У-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г., което правоотношение е възникнало по силата на закона предвид качеството на ответницата на собственик на имота през процесния период.

В разпоредбата на чл. 156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

С доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК е отделено за безспорно между страните, че през процесния период до имота на ответницата е доставяна и потребявана топлинна енергия на обща стойност 3073,65 лв., която сума е изчислена съобразно действащите през периода цени и в съответствие с нормативната уредба, както и

че е извършвана услугата за дялово разпределение на топлинна енергия, поради което искът за главница за топлинна енергия е доказан по основание и по размер до сумата от **3073,65 лв.**

От ответницата своевременно е направено възражение за погасителна давност, по отношение на което съдът намира следното:

Задълженията на потребителя за заплащане стойността на топлинната енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (ТР № 3/18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. по описа на ОСГК на ВКС). Същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок.

Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а в чл. 114, ал. 2 ЗЗД е предвидено, че ако е уговорено вземането да става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало.

Разпоредбата на чл. 116, б. „б“ ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането. Според Общите условия за продажба на топлинна енергия от „Т.С.“ ЕАД от 2016 г., купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тъй като настоящият иск се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – **09.12.2022 г.**, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК – то в случая от 09.12.2022 г. давността е прекъсната, като в периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. срокът на погасителната давност е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. № 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.). Ето защо, вземанията на ищеца, станали изискуеми преди **01.10.2019 г.** (с прибавяне на 69 дни, през които давност не е текла), са погасени по давност.

В случая това са вземанията за периода м. 05.2019 г. - м. 07.2019 г. включително, тъй като вземането за м. 07.2019 г. е станало изискуемо на 15.09.2019 г., или непогасени са вземанията за периода м. 08.2019 г. – м. 04.2021 г.

При съобразяване на фактурата за м. 05.2019 г. на стойност 46,67 лв., фактурата за м. 06.2019 г. на стойност 45,37 лв., фактурата за м. 07.2019 г. на стойност 46,76 лв., както и общата фактура № 1005271503/31.07.2020 г., съдът приема, че погасена по давност е сумата от 138,80 лв., съответно непогасена по давност е разликата от **2934,85 лв.**, до който размер следва да бъде уважен искът, при липса на твърдения за плащане на сумата от ответницата. Като законна последица от уважаването на иска, върху главницата следва да се присъди и законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 09.12.2022 г. до окончателното плащане на задължението. Искът следва да бъде отхвърлен за разликата над 2934,85 лв. до 3073,65 лв. и за периода 01.05.2019 г. – 31.07.2019 г.

Върху погасената по давност главница за периода м. 05.2019 г. – м. 07.2019 г. вкл. лихва не се дължи по аргумент от чл. 119 ЗЗД.

Върху главницата за периода м. 08.2019 г. – м. 04.2021 г., съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г., приложими в случая, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 33, ал. 4 обаче продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2, т. е. ако не са заплатени в 45 - дневен срок след издаване на обща фактура за отчетния период, определена на база изравнителните сметки. Според чл. 32, ал. 2 след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Върху тези окончателно определени по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество ТЕ клиентите дължат обезщетение за забава, ако не са заплатили сумите в посочения в чл. 33, ал. 2 срок. Следователно, задълженията на ответницата за заплащане стойността на доставената енергия са възникнали като срочни, поради което поставянето на потребителя в забава не е обусловено от отправяне на покана от кредитора или от публикуване на общата фактура на интернет - страницата на дружеството. В ОУ от 2016 г. падежът на задължението за заплащане стойността на ТЕ е изрично определен – с изтичане на 45 - дневен срок след изготвяне на изравнителните сметки след края на отоплителния сезон. Ето защо за главните вземания за периода м. 08.2019 г. – м. 04.2021 г. в полза на ищеца съществува вземане за мораторна лихва, която следва да се начислява за периода 15.09.2020 г. - 15.11.2022 г. (за вземането по общата фактура от 31.07.2020 г. - за периода 15.09.2020 г. - 15.11.2022 г. и за вземането по общата фактура от 31.07.2021 г. – за периода 15.09.2021 г. - 15.11.2022 г.) и е в размер на **465,25 лв.**, определен по реда на чл. 162 ГПК и чрез използване на лихвен калкулатор (след приспадане на лихвата за погасената по давност главница), до която сума и период искът за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия е основателен и следва да бъде уважен, като бъде отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 513,25 лв.

По претенцията за цена на услуга за дялово разпределение на топлинна енергия за процесния период:

Съгласно чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда -етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение, като начинът на извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ и в действащата към процесния подзаконова нормативна уредба.

В отношенията между страните са приложими общите условия на ищеца от 2016 г., приети по делото като доказателство, като по силата на чл. 22 от тях, дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите

на ЕС, а съгласно ал. 2 клиентите заплащат на продавача – „Т.С.“ ЕАД стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

Съгласно чл. 36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение (извършвана от избран от клиентите търговец), като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл. 36, ал. 2 от Общите условия 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от ДКЕВР, се урежда съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание чл. 20а ЗЗД има сила на закон за последните.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение, съобразно което предявеният иск за установяване дължимостта на тази сума в полза на „Т.С.“ ЕАД и при наличните доказателства, представени от „МХ Е.“ ООД, че през процесния период действително е извършвана услуга дялово разпределение на топлинна енергия, е установен по основание. При съобразяване, че процесният период, за който се претендира цената на услугата е м. 02.2020 г. - м. 04.2021 г., т. е. няма вземания, които да са погасени по давност, съдът приема, че искът за цената на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия следва да бъде уважен изцяло за сумата от **51,66 лв.** (който размер не се оспорва от ответницата), при липса на данни за плащане. Като законна последица върху главницата следва да се присъди законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 09.12.2022 г. до окончателното плащане на задължението.

По иска за мораторна лихва върху цената на услугата дялово разпределение на топлинна енергия:

По отношение на цената за услуга дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което акцесорната претенция за сумата от 10,87 лв. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода от спора право на разноски имат и двете страни съразмерно на уважената, респективно отхвърлената част от исковете.

За исковото производство на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК на ищеца следва да бъде присъдена сума в размер на **191,07 лв.** от общо претендираните съгласно списък по чл. 80 ГПК в размер на 202,02 лв. (102,02 лв. – държавна такса и 100 лв. - юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 25, ал. 1 от

Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване материалния интерес, фактическата и правната сложност на делото), съразмерно с уважената част от исковете.

За заповедното производство на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК на ищеца се следват разноски в размер на сумата от **116,32 лв.** от общо 122,99 лв.

За исковото производство от ответницата се претендират разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв. съгласно договор за правна защита и съдействие от 03.07.2023 г., удостоверяващ заплащането на сумата в брой на адвоката. От страна на ищеца е направено своевременно възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, което съдът приема за неоснователно – съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималното такова е в размер на 665 лв., претендираното с малко надвишава този размер, поради което не следва да бъде намалявано. От така претендираното възнаграждение на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответницата следва да се присъди сумата от **37,92 лв.**, съразмерно с отхвърлената част от исковете.

За заповедното производство от ответницата се претендират разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. съгласно договор за правна защита и съдействие от 16.02.2023 г., удостоверяващ заплащането на сумата в брой на адвоката. От страна на ищеца е направено своевременно възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК. С Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 е прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи. Посочено е още, че национална уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на посочената разпоредба от ДФЕС. При наличие на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди да са преследвани от посочената национална правна уредба. С оглед даденото разрешение, при определяне размера на подлежащите на възстановяване разноски за адвокатско възнаграждение на страната, в чиято полза е разрешен спорът, съдът не е обвързан от посочените в Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимални размери. Възнаграждението следва да бъде определено при съобразяване на фактическата и правната сложност на делото и действително извършената работа. Съобразявайки изложеното, съдът определя дължимите на ответницата разноски за заповедното производство в размер от 150 лв., при съобразяване, че в случая се касае за подадено възражение по чл. 414 ГПК, което не е необходимо да бъде допълнително обосновано. От тях на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответницата следва да се присъдят **8,12 лв.**,

съразмерно с отхвърлената част от исквете.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, срещу С. Д. В., ЕГН *****, с адрес: гр. С., община С., ул. „Х.“ № 16, вх. Б, ет. 7, ап. 33, по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че С. Д. В., ЕГН *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, както следва: сумата от **2934,85 лв.** - главница, представляваща стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабден имот: апартамент № 33, находящ се в гр. С., община С., ул. „Х.“ № 16, вх. Б, ет. 7, с абонатен № 32007, за периода 01.08.2019 г. – 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 09.12.2022 г. до окончателното плащане; сумата от **465,25 лв.** - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2020 г. – 15.11.2022 г. и сумата от **51,66 лв.** – главница за цена на услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода 01.02.2020 г. – 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 09.12.2022 г. до окончателното плащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 17.12.2022 г. по ч. гр. д. № 67376/2022 г. по описа на СРС, ГО, 161 състав, като

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, срещу С. Д. В., ЕГН *****, с адрес: гр. С., община С., ул. „Х.“ № 16, вх. Б, ет. 7, ап. 33, по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване дължимост на главница за топлинна енергия за сумата над 2934,85 лв. до сумата от 3073,65 лв. и за периода 01.05.2019 г. – 31.07.2019 г., на мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за сумата над 465,25 лв. до сумата от 513,25 лв., и на мораторна лихва върху цената на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия в размер на 10,87 лв. за периода 31.03.2020 г. – 15.11.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 17.12.2022 г. по ч. гр. д. № 67376/2022 г. по описа на СРС, ГО, 161 състав.

ОСЪЖДА С. Д. В., ЕГН *****, с адрес: гр. С., община С., ул. „Х.“ № 16, вх. Б, ет. 7, ап. 33, да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, сумата от **116,32 лв.** - разноси за ч. гр. д. № 67376/2022 г. по описа на СРС, ГО, 161 състав, и сумата от **191,07 лв.** - разноси за исковото производство, съразмерно с уважената част от исквете.

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, да заплати на С. Д. В., ЕГН *****, с адрес: гр. С., община С., ул. „Х.“ № 16, вх. Б, ет. 7, ап. 33, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **8,12 лв.** - разноси за ч. гр. д. № 67376/2022 г. по описа на СРС, ГО, 161 състав, и сумата от **37,92 лв.** - разноси за исковото производство, съразмерно с отхвърлената част от исквете.

Решението е постановено при участието на „ДАЛСИЯ Е.“ ЕООД (с предишно

наименование и правноорганизационна форма „МХ Е.“ ООД), ЕИК 130532985 като трето лице - помагач на страната на ищеца „Т.С.“ ЕАД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____